

[Carsten Raft.]

Ved Friluftsmøderne var det vanskeligt for os. Ved Roskildemødet havde Regeringen jo lige faaet Urolovene, og det var et oplagt Tilfælde, hvor Urolovene skulde have været brugt. Saa kom Mødet paa Langelandsplads. Her maa jeg give den Oplysning, at Bankbestyrer Knud Bindslev endnu ikke er kommet sig efter de Saar, han fik ved den Lejlighed. Den 25. April 1935 gjorde man Forsøg paa ved et Møde paa Østerbro at røve en Fane; det var ikke Tyveri, men det var Røveri, og det er vel nok noget nær det samme. Saadan var det ved hvert eneste Friluftsmøde hele Sommeren igennem. Ved hvert eneste Friluftsmøde mødte der i Hundredvis af Urostiftere op og forstyrrede Møderne ved voldelig Adfærd. Jeg synes, det vilde have været rimeligt, om Myndighederne havde kundgjort, at naar sligt skete i Fremtiden, vilde Urolovene blive bragt i Anvendelse, og om man havde slaaet ned paa Urostifterne ved saadanne Lejligheder i Stedet for, at Urostifterne blev idømt disse Bøder paa 10—15 Kr., som ikke engang kom til Publikums Kundskaab. Det var en billig Fornøjelse for Socialdemokrater, der vil more sig, og derigennem er man naturligvis ganske ude af Stand til at standse den Slags Optøjer. Med denne Forstaaelse fra socialdemokratisk Side gik man ind i Valgkampen i 1935. Og jeg maa have Lov til at fastslaa en Gang til, at netop fra denne Valgkampagne foreligger der Attest fra de Firmaer, der udlaante Højttalervognene, hvoraf fremgaar, at paa de Højttalervogne, der agiterede for de andre Partier, var der ikke en eneste Skramme eller Rift; derimod er der desværre Attest fra det Firma, hvorfra vore Højttalervogne var laant, om, at 5 Vogne var fuldkommen massakreret. Skaden androg smaa 2 000 Kr., som den konservative Vælgerforening maa betale. Hver Gang disse Vogne kørte ud jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Bomholt morer sig; jeg synes ellers, at naar vi endelig kommer ind paa Realiteten, *hvem* der er ufredelig, var det rimeligt, at vi tog det en lille Smule alvorligt.

Hver eneste Gang vor Højttalervogn kørte ud, havde der samlet sig i Hundredvis af unge, som fulgte efter paa Cykel og paa enhver Maade søgte at ødelægge Chaufførens Kørsel ved at svinge ind foran Vognen, forsøgte at rive Døren op ind til Chaufføren og at knuse Højttaleren; det regnede med Sten — paa een Vogn var der 16 Mærker af Stenkast; elektriske Pærer, Kulstumper, Lægter paa 1 m's Længde blev kastet ind i Vognen, og Sten blev fundet af Vognmanden, naar Vognen blev afleveret

om Aftenen. 5 Vogne blev ødelagt, Ruderne var knust, og de var dog saa svære, at de kun kunde knuses ved Kast af Sten eller Jern, Lærredet var flænget med Knive paa flere Steder. Det paagældende Højttaler-Firma skriver, at det var ganske nødvendigt at have en Ledsagevogn for at beskytte Vognene. Nu er Resultatet af dette blevet, at de, der har forsvaret deres Vogne, i et Antal af ca. et halvt Hundrede er blevet anklaget, og man beskæftiger sig meget med deres Forhold. Jeg synes, der var Grund til at spørge den højtærede Justitsminister, hvor mange af *Angriberne* der er anklaget; jeg har kun set et eller to Tilfælde. Var det ikke rimeligt, om Myndighederne i Hovedstaden havde sagt: dette gaar for vidt, vi forbyder simpelt hen denne Forfølgelse af Højttalervogne, og vi straffer det efter Uro-Lovene? saa var i Løbet af 2 Dage Valgkampen i København bragt ind i det rette Spor. Paa selve Valgdagen løb Affæren ud i det grimme. Jeg tænker paa, at „Social-Demokraten“ om Morgenen bragte en Meddelelse om, at en ung Arbejder var død af Saar, der var tilføjet ham af en K. U. er. Socialdemokratiske Valgvogne raabte ud, at han var død, og det blev konstateret, at ved Valgstederne blev det samme raabt ud af Løbeseddeluddelere. „Ekstrabladet“ havde en Artikel, hvori det hed sig, at der i Admiral Gjeddes Gaard havde været Ransagning, og man havde fundet Vaaben — baade Vaaben og Gummistave og Knipler.

Se, om den unge Arbejder var det en Kendsgerning, at han kun havde Næseblod og blev udskrevet Dagen efter. Og med Hensyn til Admiral Gjeddes Gaard var der ikke noget som helst Grundlag for den Paastand, der blev fremsat i „Ekstrabladet“. Der har overhovedet ikke været en Betjent i Gaarden. Jeg har selv været Journalist, og jeg ved, hvordan man eventuelt kan pynte en Meddelelse, dreje den en lille Smule. Men det er sjældent, at man fortæller en Ting, der er fuldkommen blottet for Sandhed og Grundlag i Kendsgerningerne.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke var Grund til at foretage en Undersøgelse her. Se, med Raabet om den døde Arbejder i Ørene og med „Ekstrabladet“ i Lommen gik de konservative Vælgere til Valgstedet, og det er en Kendsgerning, at Hundreder har stemt anderledes af denne Grund. Jeg ved godt, at Hovedlinjerne i Valget kan paa ingen Maade ændres, men jeg synes, at dette, at Valgafgørelsen i sidste Øjeblik bliver paa-virket af to Løgne, der — undskyld, jeg siger det, jeg tror, Salen er enig med mig